บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตลอดจนศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้การเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านป่าแดง (รัฐราษฎร์รังสรรค์) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 37 คน โดยการสุ่มมาจำนวน 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบง ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่อง และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการใช้เรื่องเล่า แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการใช้เรื่องเล่า และแบบสอบถามเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษจากการใช้เรื่องเล่า วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถทางด้านฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากการใช้การเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับดี โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 41.73 จากคะแนนเต็ม 55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 76

2. ความสามารถทางด้านพูดภาษาอังกฤษจากการใช้การเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.96 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.08

3. ความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการใช้การเล่าเรื่อง อยู่ในระดับสูง เท่ากับ 3.64 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความพยายามในการพูดเป็นด้านที่นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านไม่ขี้อาย ไม่

ประหม่า ไม่เคอะเขิน ด้านไม่วิตกกังวล และน้อยที่สุดในความกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ซึ่งในทุก ๆ ด้านอยู่ในระดับสูง

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจและสามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. จากผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องภาษาอังกฤษส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับดี โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 41.73 จากคะแนนเต็ม 55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 76 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน การใช้กิจกรรมเล่าเรื่องเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษาของ แครชเชนและเทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983) ได้เสนอแนวคิดทางการสอนภาษาตามแนวทางแบบธรรมชาติ (Natural Approach) โดยแนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการสื่อสาร การฟังและการพูดก่อนแล้วจึงไปพัฒนาการอ่านและการเขียน เนื่องจากเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับช่วงแรกของการเรียนรู้ภาษา เป็นวิธีการสอนที่เลียนแบบการเรียนภาษาแม่ของเด็ก กล่าวคือ ต้องจัดประสบการณ์ที่จะสอนให้กับเด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่ตนเรียนมากที่สุด นอกจากนี้ แครชเชน (Krashen, 1985) ได้อธิบายถึง ตัวป้อนเข้าที่เข้าใจได้ที่ช่วยผู้เรียนในเรื่องการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ที่เรียกว่า Comprehensible Input ซึ่งตัวป้อนหรือภาษาจะต้องเป็นข้อมูลที่เข้าใจได้ไม่ซับซ้อนจนเกินไป มีระดับเหนือความรู้เดิมของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย และจะต้องเป็นข้อมูลที่น่าสนใจ ผู้เรียนจึงจะเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ภาษา และสมมุติฐานแรงต้านด้านความรู้สึก (Affective Filter Hypothesis) เป็นสมมติฐานที่เชื่อว่าองค์ประกอบทางด้านจิตใจมีความสัมพันธ์กับกระบวนการรับภาษาที่สอง กล่าวคือ แรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลส่งผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น นักเรียนที่มีแรงจูงใจและความเชื่อมั่นในตนเองสูงจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีและมีประสิทธิภาพมากกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการเรียน ซึ่งได้สนับสนุนกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาการเรียนภาษาที่ช่วยให้สภาวะทางอารมณ์ของผู้เรียนที่มีแรงต้านความรู้สึกต่ำ (Low Effective Filter) โดยผู้วิจัยเลือกใช้เรื่องเล่าที่แต่งขึ้นเองและดัดแปลงเรื่องเล่าที่มีอยู่แล้ว ซึ่งมีความหลากหลายและตรงกับจุดประสงค์ในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมากกว่านิทานหรือเรื่องเล่าที่มีมาก่อนแล้ว กล่าวคือ ผู้วิจัยแต่งหรือดัดแปลงเรื่องเล่าที่มีอยู่แล้วโดยเลือกเนื้อหาที่ต้องการให้นักเรียนเรียนรู้เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตัวอย่างเช่น เรื่อง Franklin, the Frog's Life มีเนื้อหาเกี่ยวกับวงจรชีวิตของกบ ซึ่งจะพูดถึงลักษณะ แหล่งที่อยู่อาศัย อาหาร ศัตรู การจำศีล และการเลือกคู่ของกบ โดยมีคำศัพท์ที่ง่าย เหมาะสมกับนักเรียน เช่น sit, jump, walk, crawl, swim, eat, catch, fly และ sleep เป็นต้น นอกจากนั้นยังเพิ่มคำศัพท์ใหม่เข้าในคลังคำศัพท์

ของนักเรียน เช่น hibernate, heron และ mate เป็นต้น โครงสร้างภาษาที่ใช้ในการเล่าเรื่องเป็นโครงสร้างง่าย ๆ โดยใช้ The Present Simple Tense และ The Past Simple Tense เป็นประโยคความเดียวสั้น ๆ เป็นต้น นอกจากนั้นเรื่องเล่ายังมีเนื้อหาที่หลากหลาย สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง เช่น เรื่องอาหารและส่วนประกอบของอาหารในเรื่อง John's Big Lunch เรื่องเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย สีสันและรูปทรงในเรื่อง Tommy Too Cool for School หรือจะเป็นเรื่องห้องต่าง ๆ ในโรงเรียนและกิจกรรมที่ทำในเรื่อง Nut's Rocking in School Shoes เป็นต้น

นอกจากนี้เรื่องเล่ายังมีเนื้อหาที่ช่วยส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมซึ่งเป็นผลพลอยได้จากเรื่องเล่า เช่น การแบ่งปันในเรื่อง John's Big Lunch ที่แบ่ง Sandwich ขนาดใหญ่ให้เพื่อนทานด้วยกัน เรื่อง To the Garden ที่ตัวละครไม่ลืมที่จะแบ่งแครอทกัน ความอดทนฝึกฝนจนเก่งในเรื่อง Peter Goes to the Beach ที่ปีเตอร์เล่นเซิร์ฟล้มเหลวในครั้งแรก แต่ด้วยความพยายามและอดทนฝึกฝนจนสำเร็จ เป็นต้น เรื่องเล่าที่มีเนื้อหาที่ช่วยส่งเสริมเรื่องจินตนาการ เช่น ในเรื่อง A Pet for Nina มีกิจกรรมที่ให้นักเรียนพูดถึงสัตว์เลี้ยงในจินตนาการ My Incredible Pet ว่าคืออะไร มีลักษณะเด่นอย่างไร ลักษณะนิสัยและความสามารถพิเศษมีอะไรบ้าง เป็นต้น และเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาที่เชื่อมโยงกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น ในเรื่อง Nick and His Four Groovy Buttons ที่มีเนื้อหาสอนเรื่อง Addition และ Subtraction ซึ่งเชื่อมโยงกับสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และในเรื่อง To the Garden ซึ่งมีเนื้อหาสอนเรื่อง Good Health วิธีการปฏิบัติตนให้มีสุขภาพที่แข็งแรง ซึ่งเชื่อมโยงกับสาระการเรียนรู้สุขศึกษา เป็นต้น

กิจกรรมการเล่าเรื่องช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนของการเล่าเรื่องออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนการเล่าเรื่อง เป็นขั้นเตรียมความพร้อมสำหรับการฟังให้เข้าใจและทำให้นักเรียนกระตือรือร้นสนใจเรื่องที่จะได้ฟัง โดยผู้วิจัยทบทวนคำศัพท์เดิมหรือเสนอคำศัพท์ใหม่โดยไม่แปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยจะใช้ท่าทาง วาดรูป อธิบายยกตัวอย่างเป็นประโยคง่าย ๆ หรือใช้รูปภาพแทน โครงสร้างภาษา แนะนำตัวละคร ฉาก หรือสถานที่ในนิทาน หรือให้นักเรียนคาดเดาเรื่องที่จะได้ฟัง ขั้นการเล่าเรื่อง ขั้นนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฟังและเพลิดเพลินไปกับเรื่องที่เล่า ในระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ประกอบการเล่า เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจและสนใจเรื่องที่ฟัง เช่น ผู้วิจัยใช้หุ่นกระดาษที่เป็นรูปตัวละครนำของเรื่อง รูปภาพที่เป็นฉากของเรื่อง การแสดงอารมณ์ร่วมกับเรื่องที่กำลังเล่า โดยแสดงออกทางสีหน้า และอารมณ์ ใช้น้ำเสียงตามตัวละครขณะเล่าเรื่องเพื่อให้สมจริง ใช้ท่าทางประกอบขณะเล่า ใช้เทคนิคการซ้ำ (Repetition) ในการเล่าเรื่อง โดยพูดคำศัพท์เดิมหรือโครงสร้างประโยคเดิมซ้ำ ๆ จนนักเรียนเข้าใจ หรือผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยต่อประโยคที่มีคำศัพท์หรือโครงสร้างซ้ำ ๆ กัน นอกจากนั้นในเรื่องเล่ายังมีเพลงที่ช่วยให้นักเรียนสนใจเรื่องเล่า

มากขึ้น เช่น เพลงในเรื่อง To the Garden มีเนื้อเพลง “To the garden, to the garden. Let’s go to the garden! Let all go to the garden. Oh, oh, oh!” นำก่อนเล่าเนื้อเรื่อง เป็นต้น และขั้นหลังการเล่าเรื่อง ขั้นนี้เป็นขั้นตอนตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนและการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้จากการฟังเรื่องเล่า นำไปสู่การฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น ผู้วิจัยถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องเล่าที่ได้ฟัง เล่าเรื่องซ้ำ (Retelling) ทบทวนคำศัพท์และฝึกพูดประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่า หรือให้นักเรียนฝึกใช้ประโยคในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การเล่นเกม การสนทนากับผู้สอน การนำเสนอหน้าชั้นเรียน และการแสดงบทบาทสมมุติ โดยใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่ใช้ในเรื่องเล่าที่ได้ฟัง ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้สามารถช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้สอดคล้องกับคำกล่าวของ บำรุง โตรัตน์ (2544 : 155) ที่ว่า การเล่านิทานช่วยพัฒนาการใช้ภาษาได้ทั้ง 4 ทักษะ โดยเฉพาะทักษะการฟังพูด ช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาและเพิ่มความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาพูดได้มากขึ้น

กิจกรรมการเล่าเรื่องนอกจากจะช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแล้ว ยังสามารถช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษอีกด้วย จากธรรมชาติของเด็กมีความชื่นชอบกับการฟังและอ่านเรื่องเล่าอยู่แล้ว นักเรียนจึงสามารถเรียนภาษาที่สองจากข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวอาจได้มาจากการฟังหรือการอ่าน และต้องเป็นข้อมูลที่มีความหมายในด้านเนื้อหาไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์โครงสร้างทางภาษาเท่านั้น จะต้องเป็นข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวข้องกับนักเรียน และข้อมูลที่จะทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นได้นั้น ควรเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับสูงกว่าระดับความรูภาษาที่นักเรียนมีอยู่เดิมเล็กน้อย อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนเรียนรู้ภาษาโดยก้าวจากระดับ i หรือระดับความรูทางภาษาที่นักเรียนมีอยู่ในปัจจุบัน ไปสูระดับ i+1 หรือระดับความรูทางภาษาที่เหนือกว่าระดับความรูทางภาษาที่นักเรียนมีอยู่ในปัจจุบันมากขึ้น โดยใช้บริบทและข้อมูลนอกเหนือตัวภาษาเข้าใจได้ช่วยเพื่อทำความเข้าใจ ดังนั้น เมื่อการสื่อสารไดดำเนินไปจนกระทั่งนักเรียนไดรับข้อมูลที่เข้าใจได้อย่างเพียงพอแล้ว ข้อมูลในลักษณะนี้จะถูกถ่ายทอดจากการพูดและการเขียนซึ่งจะเกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติตามธรรมชาติ

2. การทดสอบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากการใช้เรื่องเล่า ผู้วิจัยทดสอบโดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการใช้เรื่องเล่า ซึ่งเป็นการสื่อสารสองทาง ตรวจสอบความสามารถในการฟังอย่างเข้าใจและการพูดถ่ายทอดความคิดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ โดยวัดความสามารถ 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ เป็นการวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้ยิน และความสามารถในการจับใจความสำคัญ ด้านการถ่ายโอน เป็นการวัดความสามารถในการเข้าใจคำพูดที่คุ้นเคยแต่อยู่ใน

สถานการณ์ใหม่ และด้านการสื่อสาร เป็นการวัดความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ออกมาเป็นคำพูด และแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการใช้เรื่องเล่า ซึ่งเป็นการสื่อสารทางเดียว เช่น การพูดสรุปเรื่องเล่าที่ได้ฟัง การพูดนำเสนอต่อผู้สอนหรือหน้าชั้นเรียน และการแสดงบทบาทสมมุติ โดยประเมินความสามารถด้านการพูด 5 ด้าน คือ ด้านการใช้คำศัพท์ เป็นการวัดการใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้เข้าใจ และมีความหลากหลายในการใช้คำศัพท์ ด้านความถูกต้องทางไวยากรณ์ พูดตามโครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้เข้าใจ ด้านความคล่องแคล่ว เป็นการวัดความมั่นใจในการพูด พูดโดยไม่ต้องดูบท เป็นธรรมชาติและราบรื่นดีมาก ด้านการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดได้ หากไม่เข้าใจพยายามอธิบาย ยกตัวอย่าง หรือเน้นย้ำจนผู้ฟังเข้าใจ และด้านความพยายามในการสื่อสาร เป็นการวัดความกระตือรือร้นในการพูด มีการใช้ท่าทางช่วยและการสบตาผู้ฟังโดยตลอด โดยการทดสอบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นการทดสอบและประเมินหลังจากการฟังเรื่องเล่าแล้ว เป็นกิจกรรมที่อยู่ในขั้นหลังการเล่าเรื่องในแต่ละแผนการจัดกิจกรรม

ตามกรอบการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ CEFR (Common European Framework of Reference for Languages) ซึ่งเป็นการกำหนดมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของประชากรของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป เพื่อให้โรงเรียนทุก ๆ โรงเรียน ในแต่ละประเทศที่เป็นชาติสมาชิกในสหภาพยุโรป ได้ออกแบบหลักสูตร และอำนวยการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ที่มุ่งเน้นในการพัฒนา "ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ (English Proficiency)" ให้กับประชากรของตนเอง เพื่อให้ประชากรของทุก ๆ ประเทศในสหภาพยุโรป สามารถใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษากลางในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และองค์ความรู้ต่าง ๆ ตลอดจนสามารถประสานงานเพื่อดำเนินธุรกรรม และธุรกิจใด ๆ ร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยปัจจุบัน กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ CEFR นั้น ถือว่าเป็นมาตรฐานในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามกรอบการประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษ CEFR อยู่ในระดับ Basic User A2 (Waystage) กล่าวคือ นักเรียนสามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่มักจะพบเจอบ่อย ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ครอบครัว การซื้อสินค้า การเดินทาง ฯลฯ ได้ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้ เช่น นักเรียนสามารถพูดถึงกิจวัตรประจำวันของตนเองในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง To the Garden หรือใน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Nut's Rocking in School Shoes ที่นักเรียนสามารถพูดถึงสถานที่ในโรงเรียนและกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน เป็นต้น

3. จากผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องภาษาอังกฤษส่งผลให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ในด้านความกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน ไม่วิตกกังวล และมีความพยายามในการพูด ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานแรงต้านด้านความรู้สึก (Affective Filter Hypothesis) ของแครชเชน (Krashen) ได้สนับสนุนกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาการเรียนภาษา กล่าวคือ สภาวะทางอารมณ์ของนักเรียนที่มีแรงต้านความรู้สึกต่ำ (Low Effective Filter) นั่นคือ เมื่อนักเรียนมีความสามารถด้านฟัง พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากผลจากการใช้แผนกิจกรรมการเล่าเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองมากยิ่งขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีแรงจูงใจในการเรียนสูง และเรียนด้วยความผ่อนคลาย โดยกิจกรรมการเล่าเรื่องมีคุณลักษณะที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเนื่องจากเรื่องเล่าช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน เพราะเป็นสิ่งที่นักเรียนเรียนสนใจ จึงทำให้เรียนด้วยความผ่อนคลายสบายใจ มีความวิตกกังวลต่ำ ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของกระบวนการเรียนแบบไม่รู้ตัว การเล่าเรื่องจึงช่วยให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาต่างประเทศ อีกทั้งรูปแบบทางภาษาที่ปรากฏในเรื่องเล่ามีความสอดคล้องกับลักษณะของตัวป้อนเข้าที่เข้าใจได้ เพราะเป็นภาษาที่ง่าย มีการปรับให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน และในระหว่างดำเนินกิจกรรมนั้น ผู้สอนมักจะใช้กลวิธีที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้ได้มากที่สุด

อีกประการหนึ่ง ผู้สอนช่วยส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน เริ่มต้นจากการที่ผู้สอนสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและจัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียนและกิจกรรมการเรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างราบรื่นและรู้สึกผ่อนคลายเมื่อนักเรียนได้ปฏิบัติงานในห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยในการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่นักเรียนก็จะมีความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น การที่ผู้สอนแสดงท่าทางเป็นมิตรกับนักเรียน พูดคุยกับนักเรียนอย่างเป็นกันเอง อดทนที่จะฟังนักเรียนพูดอย่างตั้งใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงอย่างได้อย่างเต็มที่ และยอมรับความสามารถของนักเรียนที่มีอยู่ต่างกันโดยไม่มีการเปรียบเทียบ พร้อมทั้งสนับสนุนให้กำลังใจนักเรียนในการนำเสนอผลงานของตนอย่างเต็มที่จะส่งผลให้นักเรียนเชื่อมั่นในความสามารถของตน ใช้การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นปัจจัยที่สนับสนุนหรือกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เช่น คำชมของผู้สอนและของเพื่อนร่วมชั้น และในขณะที่นักเรียนปฏิบัติงานอยู่นั้นผู้สอนจะทำหน้าที่คอยเป็นผู้เอื้ออำนวยในกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอนให้แก่นักเรียน หากนักเรียนมีปัญหาหรือมีข้อสงสัยในการปฏิบัติงาน

นักเรียนก็สามารถปรึกษาครูผู้สอนเพื่อขอคำแนะนำหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้สอนได้เช่นเดียวกัน ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจในการปฏิบัติงานมากขึ้น

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. การให้เวลานักเรียนในการปฏิบัติงาน หากต้องการให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการฟัง พูด ผู้สอนไม่ควรให้เวลาในการเตรียมตัวนานจนเกินไปหรือขยายเวลาในการเตรียมตัวออกไป เพราะในสถานการณ์จริง นักเรียนแทบจะไม่มีเวลาในการเตรียมภาษาที่จะใช้ในการสนทนาโต้ตอบแบบฉับพลัน ดังนั้น กิจกรรมหรือตัวงานที่ให้ควรฝึกให้นักเรียนได้คิดและพูดโดยใช้เวลาให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของชั้นเรียน

2. ในขั้นเตรียมก่อนการปฏิบัติงาน การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษา เช่น คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาผู้สอนต้องมีความรอบคอบในการเลือกคำศัพท์และโครงสร้างที่สามารถครอบคลุมและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน เพราะการนำเสนอคำศัพท์หรือโครงสร้างที่มากเกินไปอาจทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายได้ ในทางกลับกันหากมีข้อมูลน้อยเกินไปอาจทำให้นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติงานได้ดี และทำให้เกิดความตึงเครียดในการเตรียมตัวเพื่อนำเสนองานเนื่องจากได้ตัวป้อนทางภาษาไม่เพียงพอ

3. ในช่วงแรกนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการเรียนการสอนที่ต้องพูด และแสดงออกดังนั้นผู้สอนจึงต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความเป็นกันเอง และสร้างความคุ้นเคยระหว่างนักเรียนและนักเรียนกับผู้สอนให้มากที่สุด ซึ่งจะมีผลต่อความกล้าที่จะพูดและการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนมาก ถึงแม้ว่านักเรียนยังมีการใช้ภาษาที่หนึ่งในการสื่อสาร ผู้สอนควรมีการผ่อนปรน เพื่อที่จะไม่เป็นการปิดกั้นความคิดและความกล้าแสดงออกของนักเรียน

4. ขั้นนำเสนองาน หากนักเรียนมีจำนวนไม่มากควรจัดห้องเรียนแบบวงกลม หรือครึ่งวงกลมแล้วให้นักเรียนนำเสนอผลงานจากที่นั่งของตนดีกว่าการนำเสนองานหน้า ชั้นเรียน เนื่องจากการนำเสนองานหน้าชั้นเรียนอาจทำให้นักเรียนรู้สึกวิตกกังวล เกิดความเครียด และประหม่าในการพูด นอกจากนี้การที่ผู้สอนนั่งอยู่กับนักเรียนและมีการพูดคุยเสมือนเป็นนักเรียนทำให้นักเรียนเกิดความกล้าที่จะพูดแลกเปลี่ยนและซักถามกับเพื่อนร่วมชั้น และกับผู้สอนอย่างเป็นกันเองได้มากขึ้น